

— Τί ἐκάματε τὰς διακοσίας πεντήκοντα χικιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας ἐκλέψατε ἀπὸ τὸ θῦμά σας;

Καὶ πάλιν ὁ Μάξιμος ἀντέταξε σιωπὴν. Νῦν ὁ δικαστὴς σοβαρὸς ἠγέρθη.

— Τῆς ἀνακρίσεως περατωθείσης, θέλω σὰς στείλει εἰς τὸ κελλίον σας. Ἐν τούτοις, διὰ τελευταίαν φορὰν σὰς ἐξορκίζω, νὰ μοῦ εἴπητε ποῦ διήλθατε τὸν καιρὸν σας, καθ' ὃν χρόνον ἐξετελεῖτο τὸ κακούρηγμα.

— Δὲν δύναμαι! καὶ ὅμως εἶμαι ἀθῶος!

Ὁ κύριος Περνελὲν ἔκαμε χειρονομίαν ὀργῆς καὶ καθίσας πάλιν ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ διέταξε ν' ἀπαγάγῃσι τὸν κατηγορούμενον.

Ὁ Μάξιμος ἐβάδιζε λίαν καταβεβλημένος ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ τρομεροῦ δυστυχήματος, ὅπερ τὸν κατέστρεφε. Μηχανικῶς διήλθεν, ὡς κοινὸς ἐγκληματίας, τοὺς ζοφεροὺς διαδρόμους, αἵτινες σχηματίζουσιν ἀπέραντον δαιδαλον εἰς τὴν φυλακὴν ταύτην καὶ ἐφθασεν ἐξησθηνημένος εἰς τὸ κελλίον του, ἔνθα, ἀπαξ εἰσελθὼν, κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, καὶ λαβὼν τὴν κεφαλὴν ἀνὰ χεῖρας ἐψιθύρισεν:

— Εἶμαι χαμένος!

Η'

Ἡ πολιτικὴ τῆς Ἀλίκης.

Ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη δὲ Λομπρέ εἶχεν ἀφήσει τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Μαριῶν μετὰ τὸ πνεῦμα ἡσυχώτερον, σπεύδουσα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέγαρον, ἔνθα πιθανῶς θὰ παρετηρεῖτο ἡ μακρὰ της ἀπουσία. Ἐβάδιζε ταχέως, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἠκολουθεῖτο ὑπὸ νέου τινὸς κυρίου, τὸν ὁποῖον βεβαίως, ἐὰν ἔστρεφε νὰ ἴδῃ, ἀμέσως θ' ἀνεγνώριζε τὸν μαρκήσιον Κάρολον δὲ Βονεῖλ.

Στιγμὰς τινας, μετὰ τὴν ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ πάππου της εἰσόδου τῆς Ἀλίκης καὶ τῆς θαλαμηπόλου Μαρίας, ὁ μαρκήσιος εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἡ παρουσία του ἐφαίνετο φυσικωτάτη· δὲν ὤφειλεν, ὡς εἶχε ζητήσει τὴν ἄδειαν, νὰ ἐρχεται νὰ λαμβάνῃ εἰδήσεις περὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Λομπρέ;

Ὁ φίλος τοῦ Μαξίμου παρέμεινεν ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα τὸν εἰσήγαγον. Ὁ γέρον κόμης ἦτο ἀπών, τὴν δὲ δεσποινίδα Ἀλίκην οὐδόλως ἐνδιέφερεν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ κυρίου δὲ Βονεῖλ. Ἐμελλε δ' ἴσως νὰ τοῦ εἴπῃ διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ ὅτι ἦτο πολὺ ἀσθενὴς ἀκόμη, καὶ κατὰ συνέπειαν, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν δεχθῇ, ὅτε αἴφνης μετέβαλε γνώμην καὶ συνήνεσε νὰ τὸν εἰσαγάγῃσι παρ' αὐτῇ.

Ὁ μαρκήσιος εἰσῆλθε, τὴν μορφήν ἔχων περίλυπον, τὸ ὄψος ταπεινὸν καὶ ὑπεκλίθη βαθέως πρὸ τῆς Ἀλίκης. Καίτοι θρασὺς καὶ ἀπότομος συνήθως ὁ Κάρολος, συνεστέλλετο. πολὺ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς νεανίδος ταύτης, ἥτις τούναντίον ἦτο πάντῃ ἀδιάφορος διὰ τὸν ἐπισκέπτην, τὸν ὁποῖον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρετῆρει ἀτενῶς, ὅπως ἀναγνώσῃ τι εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του.

Ὁ τελευταῖος οὗτος διὰ φωνῆς λίαν συνεσταλμένης ἐζήτησε πληροφορίας παρὰ τῆς νεανίδος περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υἱείας της.

— Ἐχω κάλλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ ἐγγόνη τοῦ γηραιοῦ κόμητος ἐπιθυμοῦσα ν' ἀφίσῃ τὸν ἐπισκέπτην νὰ ὁμιλῇ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Σ.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Διήγημα Περσικόν

[Τέλος]

Β'

Ὁλίγας ἡμέρας βραδύτερον, ὁ νέος ζωγράφος εὐρίσκετο εἰς τὸ κιόσκιον, τὸ ὁποῖον ἐχρῶσται εἰς τὴν μεγαλοδωρίαν τοῦ Σουλτάνου καὶ στηρίζων τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ παραθύρου, ἄρινε τὸ βλέμμα του βυθιζόμενον ὑπὸ τὰς κατασκίους τοῦ παραδείσου δενδροστοιχίας. Ἐρέμβαζεν...

Ὁ Γεώργιος ἦτο συγκεκινημένος.

Αἱ μετὰ τῆς Κιαμιλέ σχέσεις του ἐβάδιζον ταχέως καὶ κατ' εὐχὴν. Ἐκείνη μόλις ἦτο κυρία ἐκυτῆς, ὁ δὲ νέος ζωγράφος, χάρις εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἀλκενδῆ, νέας ἐκάστοτε συνέβατεν ἀνθοδέσμας, δι' ὧν ἐξέφραζεν ὅλον τὸν ἔρωτα, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἠσθάνετο κυριευθεὶς.

Ἀρκετὰ ἄνθη ἐξώδευεν.

Ἐν τούτοις, διὰ νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, ὁ Γεώργιος ἤθελε δυσκολευθῇ πολὺ νὰ ἐξηγήσῃ τί συνέβαινεν ἐν ἐκυτῷ, καὶ ποῖον αἶσθημα τὸν ὤθει πρὸς τὴν Κιαμιλέ.

Ἦτο ἔρωας; ἢ μόνον εὐγενὲς συμφέρον, τὸ ὁποῖον τῷ ἐνέπνεεν ἡ νεότης καὶ τὸ κάλλος της; Καὶ ὁ ἴδιος τὸ ἠγνόει.

Ἡ Κιαμιλέ ἦτο δεκαεπταετής· ἦτο ὑψηλή, εὐστροφος, οἱ δὲ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ της εἶχον γλυκεῖαν διαύγειαν, διεγείρουσαν καὶ ὄνειρα καὶ ἐπιθυμίας συγχρόνως.

Περιπλέον, ὁ Γεώργιος κατεῖχε κάλλιστα τὴν τέχνην τοῦ φυσιογνώμονος, καὶ ἡ ἀπλουστερά ἐξέτασις ἤρκεσε νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἡ νεαρὰ κόρη ἐφύλαττεν εἰσέτι τὴν φυσικὴν της ἀγνότητα.

Τὰ πάντα λοιπὸν συνέτεινον πρὸς αὐξήσιν τοῦ ἔρωτός του. Ποτὲ δὲν εἶδε νέαν τόσον ὠραίαν, καὶ πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του ἤθελε λογισθῇ εὐτυχὴς νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ὑμεναίου καὶ νὰ τὴν ὀνομάσῃ σύζυγόν του.

Καὶ ὅμως ὁ Γεώργιος εἰς τὴν προσέγγισιν τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ἠσθάνετο τοὺς ἀφάτους ἐκείνους κλονισμούς, οἵτινες εἰς ὅλους τοὺς τόπους εἶνε τὰ ἱερὰ συμπτώματα τοῦ ἔρωτος. Ἐμείνε πλησίον της σχεδὸν ψυχρὸς, καὶ δὲν ἠσθάνετο ἡ τὴν ἀνάγκην τοῦ προστατεύειν καὶ ὑπερασπίζεσθαι, ὅπερ εὐρίσκεται εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας παντὸς γενναιοψύχου ἀνδρός.

Ἀλλ' ἡ φιλαυτία ἔπραξεν ὅτι, ὁ ἀληθὴς ἔρωας ἐδίστασεν ἴσως νὰ πράξῃ. Ὁ νέος ζωγράφος περιεπλέχθη ἀνοήτως εἰς

ἐπιχειρήσιν, εἰς τὴν ἀφρευτικοὶ κίνδυνοι τὸν περιέμενον, καὶ ἤδη ἤθελε προτιμήσῃ νὰ φονεuth μάλλον, ἢ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ ἐν βῆμα.

Τὸ Σελὰμ ἠκολούθησε τὸν φυσικὸν καὶ τακτικὸν δρόμον του. Τὴν πρωΐαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Κιαμιλέ ἔδωκεν εἰς τὸν ζωγράφον ἀνθοδέσμη, τῆς τὰ ἄνθη τῷ ἡγελλοῦ ὀριστικὴν καὶ γενναίαν ἀπόφασιν· νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ χαρέμιον καὶ νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν ἔρωτα καὶ τὴν τιμιότητά του.

Ὅταν τοιαύτη πρόσκλησις γίνεται εἰς ἄνδρα νέον, πᾶς δισταγμὸς εἶνε πλέον ἀδύνατος. Ὅθεν ὁ Γεώργιος διέθεσε τὰ πάντα πρὸς φυγὴν ταχεῖαν καὶ κρυφίαν, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐσπέρα ἐπλησίαζεν, ἐπερίμενε μετ' ἀγωνίας τὴν διὰ τὴν δραπέτευσιν ὀρίσθεισαν ὥραν.

Ὁ Ἀλκενδῆς ἔμελλε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν κινδυνώδη ταύτην ἐπιχειρήσιν. Οὗτος δὲ δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπιστρέψει.

Ὁ Γεώργιος λοιπὸν ἐρέμβαζε, καὶ τὸ βλέμμα του ἐβυθιζετο ἀπληστον εἰς τὰ πράσινα καὶ σκιερὰ βῆθη τοῦ παραδείσου.

Ἡσθάνετο ἐαυτὸν ἀνήσυχον, ὅχι διότι ἐφοβεῖτο. Εἰς τὰς περιηγήσεις αὐτοῦ, πλέον ἢ ἀπαξ ἠψήφισεν ἀτάραχος τὸν κίνδυνον, καὶ πολλάκις ἀντιμετώπισεν τὸν θάνατον χωρὶς νὰ ὠχρίασθαι. Ἀλλ' εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἐσκέπτετο μετὰ τινος δέους περὶ τῶν ἀπειλούντων τὴν ἐρωμένην του κινδύνων, ἐὰν ἡ φυγὴ των ἀνεκαλύπτετο, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κατενόει ὅτι ἦτο ἀνίσχυρος νὰ τὴν προστατεύσῃ.

Νόμοι αὐστηροὶ, τιμωρία φοβερά, θάνατος εἰς ἀμφοτέρους. Νὰ ἀποθάνῃ τις δεκαεπταετής, νέα, ὠραία, γελόεσσα· καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα μέλλει νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν χεῖρά της εἰς τὴν τοῦ συζύγου!

Ὁ Γεώργιος ἐφρικίασεν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἶδε φῶτά τινα διὰ μέσου τῶν δενδροστοιχιῶν τοῦ παραδείσου. Φύλακες ἔτρεχον τῇ δε κακείνῃ ἐν σπουδῇ· παντοῦ ἐβασίλευεν ἀήθης τις κίνησις.

Ἐκτακτὸν τι ἄρα γε συνέβαινεν ἐν ταῖς ἀνακτόροις; Ἡ ἦτο μάλλον ἀλλοφροσύνη τις ἐκ τῶν φόβων καὶ τοῦ δέους προσερχομένη; Μὴ ἐξελάμβανεν ὡς πραγματικὰ τὰ φάσματα τῶν φόβων του; Κατ' ἀρχὰς δὲν ἤξευρε τί νὰ σκεφθῇ καὶ ἐζήτησε ν' ἀπατήσῃ ἐαυτόν. Τόσῃν εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῶν ὧσων ἔβλεπε καὶ ἤκουεν... Εἶπε καθ' ἐκυτόν, ὅτι τὰ πρὸς, φυγὴν των μέτρα ἐλήφθησαν καλῶς καὶ τὸ μυστικὸν ἐφυλάχθη· ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ μάθῃ ὁ σουλτάνος τὰ σχέδιά του. Ἀλλ' ἡ κίνησις, ἣν παρετήρησεν, ἠῦξανε βαθμηδὸν καὶ δὲν τῷ ἔμενε πλέον καμμία ἀμφιβολία. Ψυχρὸς ἰδρὸς περιεχύθη καθ' ὅλον τὸ σῶμά του, ἡ καρδία του ἤρχισε νὰ πάλλῃ σφοδρῶς, καὶ ἐρρίφθη κατάκοπος ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ.

Ὁ σουλτάνος εἰσῆρχετο τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ κιόσκιον, συνοδευόμενος ὑπὸ πολυαριθμοῦ συνοδίας.

Ὁ Γεώργιος εἶχε προδοθῇ, τοῦτο ἦτο βέβαιον, ἀλλὰ τίς τὸν ἐπρόδωκεν;

Ὁ Ἀλκενδῆς ἴσως ἡ καρδιά του συνεσπρίχθη. Ἦτο ἀφοσιωμένος εἰς τὸν νέον Πέρσην· εἶχεν ἀνκαλύψει εἰς αὐτὸν ἀπειρα πλεονεκτήματα· δὲν ἠδύνατο λοιπὸν νὰ τῷ προσάψῃ τοιοῦτον δόλον καὶ ἀτιμίαν.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ροκνεδδίν, εἰσελθόντος εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Γεωργίου, ἦτο ζοφερόν, ὀργὴ δὲ ὑπόκωφος ἐκόχλαζεν εἰς τὸ στήθος του. Κατηυθύνθη πρὸς τὸν ζωγράφον.

Οὗτος ἠγέρθη, προσπαθὼν νὰ φανῇ ἀτάραχος, ἀλλ' ἀκράτητος φόβος τὸν κατέλαβε καὶ ἐφρικία συλλογιζόμενος τὴν ἀτυχὴ Κιαμιλέ.

— Φίλε μου, εἶπε τέλος ὁ σουλτάνος μετὰ τινὰς στιγμὰς ἀγωνιώδους σιωπῆς, εἶμαι εὐτυχὴς ὅτι σὲ εὗρισκω ἐδῶ, διότι μοὶ συμβαίνει κάτι τι μεγίστης σπουδαιότητος.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ἐκεῖνος, προσποιούμενος βαθεῖαν ἐκπληξιν.

Ἀμφοτέροι ἐκάθισαν.

— Ἡ ζωὴ ἐνὸς σουλτάνου σπαίρεται ἀπὸ ἀκάνθας καὶ τριβόλους, εἶπεν ὁ Ροκνεδδίν μετὰ φωνῆς διαπεραστικῆς. Ἐπίστευον ὅτι ἔδωκα μέχρι σήμερον εἰς τὸν λαόν μου τὸ παράδειγμα τῆς φρονήσεως, ἀλλ' ἠπατήθην σκληρῶς σήμερον ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀνακτόροις μου.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος, ὅστις ἠῤῥεξε τὰς ἐρωτήσεις του, διὰ νὰ ἀποστρέψῃ τὴν ἐπ' αὐτοῦ προσοχὴν τοῦ σουλτάνου.

Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐφαίνετο προσέχων πολὺ εἰς αὐτόν.

— Τί τρέχει... εἶπεν. Ἐντρέπομαι νὰ τὸ εἶπω. Ἀκουσον, φίλε μου, καὶ κρίνε ὁ ἴδιος. Ὑπῆρχεν εἰς τὰ ἀνάκτορα νέα τις γυνή, ὀνομαζομένη Κιαμιλέ...

— Κιαμιλέ!... ἐψιθύρισεν ὁ ζωγράφος.

— Τὴν γνωρίζεις;

— Ὡ, ἐξακολούθησατε.

— Ἡ νέα αὕτη ἦτο, λέγουσιν, ἐξαιτίας καλλονῆς· ἀλλ' ἐγὼ, πιστὸς εἰς τὰ αὐστηρὰ ἦθι μου, ἐσεβάσθην μέχρι τοῦ νῦν τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν σεμνότητά της. Εἶνε νέα δεκαεπταετής, ὥρριε λοιπὸν, πλείοτερον πάσης ἄλλης, νὰ σεβασθῇ ἑαυτὴν διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν διαγωγὴν μου. Καὶ ἐν τούτοις...

— Ἐν τούτοις;

— Μὲ ἠπάτησεν.

— Εἶνε δυνατόν;

Ὁ Ροκνεδδίν ἀνестέναξε.

— Φαίνεται, εἶπεν, ὅτι μ' ὅλην τὴν ἀθωότητά της, ἡ Κιαμιλέ ἔμαθε τὴν τέχνην τοῦ νὰ κάμνῃ ἀνθοδέσμας.

— Ἀνθοδέσμας... ἐψιθύρισεν ὁ Γεώργιος.

— Νά, φίλε μου. Ὡ, ἀγνοεῖς σὺ πόσον ἠξεύρουσαν νὰ ὠφελῶνται αἱ νεάνιδες ἐκ τῶν ἀνθέων τοῦ τόπου τούτου. Δὲν γνωρίζεις τὰ ἦθα καὶ τὰς συνηθείας τῆς Ἀνατολῆς; Ἄλλως δέ, ἤθελες ἐπίσης τὰς γνωρίσεις, ἐὰν ἡ εὐθύτης καὶ ἡ τιμιότης σου μετεχειρίζοντο παρόμοια μέσα.

Ὁ Γεώργιος ἐδάγκασε τὰ χεῖλη καὶ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀναμφιβόλως... ἀναμφιβόλως, εἶπε μετ' ἀμνηχανίας· ἀλλ' ἡ Κιαμιλέ, ἡ νέα αὕτη...

— Τί;

— Τί τῇ συνέβη;

— Προητοιμάσθη διὰ νὰ φύγῃ τὴν νύκτα ταύτην ἐκ τῆς Ἰσπαχάν.

— Μόνη;

— Ὅχι.

— Ὁ δὲ συνένοχος αὐτῆς;

— Τὸν γνωρίζεις.

— Ἐγώ;

— Ὀνομάζεται Ἀλκενδῆς!

— Ἀλκενδῆς!

Ὁ Γεώργιος ἔβαλε φωνὴν φόβου καὶ ἀνεπήδησεν εἰς τὰ ὀπίσω.

— Ἀλκενδῆς!... ἐπανελάθεν ἐκ πληκτος. Ἐπειτα δέ, ὡς εἰ νέα τις ἰδέα διέβη τὸ πνεῦμά του,

— Ἄ, Μεγαλειότατε, ἐπρόσθεσε ζωηρῶς, ἀπατάσαι, εἶμαι βέβαιος. Γνωρίζω τὸν Ἀλκεδῆν εἶνε ἀνάξιος τοιαύτης πράξεως, ἐγγυῶμαι αἱ κατ' αὐτοῦ ὑποψία σου δὲν εἶνε βάσιμοι. Οὐδεὶς πλέον ἐμοῦ εἶνε πεπεισμένος περὶ τῆς ἀθωότητός του καὶ ἐγγυῶμαι.

Ὁ Ροκνεδδίν ὕψωσε τοὺς ὤμους μειδιῶν.

— Τὴν νύκτα ταύτην θὰ κοπῇ ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀλκενδῆ σου, εἶπε σοβαρῶς.

— Ἀλλ' ὅποιον λοιπὸν ἐγκλημα ἔπραξε;

— Συνελήφθη εἰς τὴν βορείαν πύλην ἀποπειρώμενος νὰ φύγῃ μετὰ τῆς Κιαμιλέ.

— Αὐτός;

— Αὐτός ὁ ἴδιος.

— Μετὰ τῆς Κιαμιλέ;

— Ἀμφιβάλλεις;

Ὁ Γεώργιος ἦτο λίαν ἀνήσυχος καὶ ἠγνόει τί νὰ εἴπῃ. Δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφασίσῃ, ὥστε ν' ἀφήσῃ τιμωρούμενον ἕνα ἀθῶον ἀντ' αὐτοῦ· ἤξευρεν ὅτι οὐδεὶς πλὴν αὐτοῦ ἦτο ἔνοχος, καὶ εἰκοσάκις ἡ ὁμολογία τοῦ παῖσματός του ἦτο ἐγγὺς νὰ διαφύγῃ τῶν χειλέων του. Τέλος, δὲν ἐκρατήθη πλέον καὶ ἐρρίφθη εὐτόλμως εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ροκνεδδίν.

— Τί κάμνεις; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἐπικαλοῦμαι τὸ ἔλεός σας, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Τί ἐννοεῖς λέγων ταῦτα;

— Θέλω νὰ εἶπω, ὡ φῶς τῆς Ἀνατολῆς, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐνταῦθα ἢ εἰς μόνος ἔνοχος, καὶ ὁ ἔνοχος οὗτος εἶμαι ἐγώ.

— Παραφρονεῖς, φίλε μου;

— Ὅχι, δὲν θέλω νὰ δεχθῶ τὴν γενναίαν θυσίαν τοῦ Ἀλκενδῆ, καὶ θὰ ὑποστῶ ὁ ἴδιος τὴν ποινὴν, τῆς ὁποίας εἶμαι ἄξιος.

Ὁ Γεώργιος εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἠγέρθη καὶ διηγῆθη εἰς τὸν Ροκνεδδίν τὰ διατρέξαντα καὶ τὰς πρώτας συνεντεύξεις του μετὰ τῆς Κιαμιλέ, καὶ τὰς ἀνταλλαγθεῖσας ἀνθοδέσμας, ὅλα ἐν γένει, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ περὶ φυγῆς σχέδιά του.

Ὁ Ροκνεδδίν ἤκουε μετὰ βαθείας σιωπῆς. Πολλὰκις ὁ νέος ζωγράφος τὸν εἶδε μειδιῶντα εἰρωνικῶς καὶ ἀνυψοῦντα τοὺς ὤμους. Ὅτε δὲ ἐτελείωσε τὴν διήγησίν

του, ὁ σουλτάνος ἔλαβε τὰς χεῖράς του μετ' ἀγαθότητος καὶ τὸν ἐκάθισε πλησίον του.

— Γιέ μου, τῷ εἶπεν, ὁ Ἀλκενδῆς οὗτος εἶνε ὁ ἀπιστότερος τῶν οἰκετῶν· ἤδη τὸν γνωρίζω καθ' ὁλοκληρίαν. Ἡ Κιαμιλέ καὶ αὐτὸς συνεννοοῦντο ἀπατῶντές σε.

Ὁ Γεώργιος ἐμειδίασε δυσπιστῶν· ἡ φιλαυτία του ἐξανίστατο κατὰ τοῦ στοχασμοῦ ὅτι ἠπατήθη παρὰ τοῦ δούλου του.

— Πίστευσόν μοι, ἐξηκολούθησεν ὁ Σουλτάνος. Ὁ Ἀλκενδῆς ἠγάπα τὴν νέαν ταύτην πρὶν ἢ τὴν φέρωσιν ἐδῶ· ἤθελε δὲ νὰ τὴν νυμφευθῇ. Τὴν ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ἰσπαχάν. Ἐτριγύρῃς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας περὶ τὰ ἀνάκτορα καὶ δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου, ἢ ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ νὰ τὴν πλησιάσῃ εὐκολώτερον καὶ ν' ἀνταποκρίνεται μετ' αὐτῆς. Βλέπεις δὲ ὅτι ἐπέτυχεν. Ἐκεῖνος συνέθετε τὰς ἀνθοδέσμας, τὰς ὁποίας ἔφερες σὺ εἰς τὴν Κιαμιλέ, καὶ ὁ ἔρω, τὸν ὅποιον ἡ νέα αὕτη σοὶ ἐδείκνυεν, ἀπηυθύνετο εἰς ἐκεῖνον... Ἐννοεῖς;

— Καλλίστα... ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, θέλων νὰ ἔχῃ ὑποχείριον τὸν Ἀλκενδῆν.

— Ὑπῆρξας παίγνιον αὐτῶν.

— Τὸ φοβοῦμαι...

— Ἀλλ' εὐλογητὸς ὁ Θεός· ἡ πανουργία των ἀνεκαλύφθη· οἱ δύο ἔνοχοι εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου καὶ δύναμαι νὰ ἐκδικηθῶ.

— Διὰ τίνος μέσου;

— Μὲ τρόπον ἀπλούστατον.

— Ποῖον;

— Δίδων σοὶ τὴν Κιαμιλέ, τὴν ὁποίαν ἤθελε ν' ἀναρπάσῃ ἐκεῖνος.

— Τὴν Κιαμιλέ!

— Δὲν σοὶ ἀρέσκει;

— Ἀπ' ἐναντίας.

— Λοιπὸν θὰ δοθῶσιν αἱ ἀναγκαῖαι διαταγαὶ καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἡ Κιαμιλέ θὰ εἶνε ἰδική σου.

Ὁ Ροκνεδδίν ἐσφιγξε καὶ πάλιν τὰς χεῖρας τοῦ ζωγράφου καὶ ἀπεμακρύνθη, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν φυλάκων του, ὑποσχεθεὶς καὶ τελευταίαν φορὰν νὰ πέμψῃ εἰς τὸν Γεώργιον τὸν Ἀλκενδῆν καὶ τὴν Κιαμιλέ, ὅπως ὁ ἴδιος ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης των.

Ὁ Γεώργιος τὸν εἶδεν ἀπερχόμενον μετὰ πολλῆς ταραχῆς.

Δὲν ἐμερίμνησε περὶ τῆς Κιαμιλέ, διότι δὲν τὴν ἠγάπα, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν εἶχεν ἐπιθυμήσει. Καὶ ὅμως ἡ διαγωγὴ της τὸν ἐπλήγωσε καιρίως· ἠσθάνετο ἑαυτὸν προσβληθέντα· ἐπομένως ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ Κιαμιλέ εἰσῆγετο εἰς τὸ κιόσκιον.

Ἡ νύξ εἶχε προχωρήσει πολὺ. Ὁ Γεώργιος ἦτο μόνος, ἢ δὲ νεανὶς ἐπροχώρησε τρέμουσα. Ὅσῳ ἀπειρος καὶ ἀν' ἦτο, δὲν ἠγνόει ὅμως ὅτι ἦτο εἰς τὴν διάκρισιν ἐκείνου, τὸν ὅποιον προσέβαλεν. Ἐγνωρίζεν ἐπίσης τὴν αὐστηρότητα τῶν νόμων, καὶ ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ Ἀλκενδῆς κατεδικάσθη ἤδη. Ἐπροχώρησε λοιπὸν

πρὸς τὸν Γεώργιον ὠχρά, τρέμουσα, συγκεχυμένη, χαμηλῶς τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, χωρὶς μάλιστα νὰ ζητήσῃ νὰ θέλῃ ἐκείνον, ὅστις ἐδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ διαθέσῃ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν της, περιμένουσα τὸν θάνατον ὡς τὸ μόνον μέσον, δι' οὗ ἐδύνατο νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην θέσιν.

Βλέπων αὐτὴν εἰς τὴν δύσκολον ταύτην θέσιν, ὁ Γεώργιος ἐταράχθη. "Ἦθελε νὰ γείνῃ σκληρός, καὶ ἐν τούτοις ἡ συγκίνησις τῆς νεανίδος τὸν κατέβαλλεν. "Ελαβε τὰς χεῖράς της μετ' ἀγαθότητος καὶ τὴν ἔφερεν ἐπὶ τινος *surfa*, ὅπου καὶ τὴν ἐκάθησε.

— Κιμιλέ, τῇ εἶπε μετὰ τρεμούσης φωνῆς, ὑπῆρξες πολὺ ἀσύνετος, καὶ ἴσως ἐπίσης πολὺ σκληρά...

— Ἐγώ! εἶπεν ἡ νεανίς.

— Βεβαίως... φίλη μου, ἐξηκολούθησεν ὁ ζωγράφος, ὁ ἔρωσ εἶνε αἰσθηματικόν, μετὰ τὸ ὅποιον δὲν πρέπει τις ποτὲ νὰ παίξῃ... ἀγνοεῖς τοῦτο;... Δὲν με ἠγάπας, καὶ ἐν τούτοις τὰ βλέμματά σου, οἱ τρόποι σου, ὅλα, ὡς καὶ αὐταὶ αἰανθοδέσμαι, τὰς ὁποίας μοι ἔδιδες, με ἔκαμον νὰ πιστεύσω εἰς τὸν ἔρωτά σου... "Α! τοῦτο εἶνε δυσάρεστον, Κιμιλέ.

"Επειδὴ δὲ ἡ νεανίς ἐσίωπα, ὁ Γεώργιος ἐξηκολούθησε:

— Καὶ ἐὰν ἐν τούτοις σὲ ἠγάπων, ἐὰν συνεμερίζομην τὸν ἔρωτά, τὸν ὅποιον ἐφαίνετο δοκιμάζουσα, ἐὰν ἐγκατελείπομην εὐπίστως εἰς τὴν ἐλπίδα ἀδυνατοῦ τινὸς εὐτυχίας, δὲν ἤθελον εἶσθαι σήμερον ὁ δυστυχέστερος τῶν θνητῶν; "Ἦθελες ἐξυπνίσει ἐν ἐμοὶ ἐπιθυμίαν, τὰς ὁποίας δὲν ἤθελες δυνηθῇ νὰ εὐχαριστήσῃ; ἤθελες ρίψει πικρὰν θλίψιν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, μεταβάλλουσα εἰς ἀπελπισίαν ὅλας τὰς ἐλπίδας αὐτῆς ἐμπνεύσεις... Κιμιλέ, Κιμιλέ, ὑπῆρξας πολὺ σκληρά.

"Ο Γεώργιος ἐπρόφερε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους μετὰ γλυκύν ἐπιπληξίαν τόνον· ἡ δὲ νεανίς ἡσθάνθη διανοιγομένην ὀλόκληρον τὴν ψυχὴν αὐτῆς εἰς τὴν μετανοίαν καὶ τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα αὐτοῦ.

— Συγγνώμην, συγγνώμην, τῇ εἶπε κλαίονσα. Εἶχον ἀδικον... Σὲ ἠπάτησα... Τὸν Ἀλκενδὴν μόνον ἠγάπων... Δὲν ἐκέφθην παρὰ τῆς εὐτυχίας τοῦ νὰ τὸν ἐπανιδῶ... Ἐὰν ἤξευρες... Ἠγάπωμεθα ἀπὸ πολλοῦ. Πτωχὴν κόρην μ' ἐξέλεξε διὰ σύζυγόν του. Συγγνώμην· ὁ οὐρανὸς μ' ἐτιμώρησεν ἤδη σκληρῶς διότι, ἰδοὺ ἐγὼ ἤδη εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, καὶ ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἠγάπων, ἔπαυσε τοῦ νὰ ζῇ... "Ω Θεέ μου! εἶμαι πολὺ δυστυχής!

Δαλοῦσα οὕτως, ἔσφιγγεν ἡ τάλαινα τὰς χεῖρας τοῦ νέου ζωγράφου μεταξὺ τῶν ἰδικῶν της, καὶ δὲν ἐζήτηε πλέον νὰ κρύψῃ μήτε τὰ δάκρυα, μήτε τὴν συγκίνησιν αὐτῆς.

"Ο Γεώργιος τὴν ἤγειρε μετὰ τρυφερότητος.

— Ἐγέρθητι, Κιμιλέ, τῇ εἶπε, καὶ μὴ ἀπελπιζοῦ· ἄλλως τε δὲ, τρομάζεις ἀ-

δίκως, διότι τὰ πάντα ἀκόμη δύνανται νὰ διορθωθῶσι.

— Τί λέγεις; εἶπεν ἐκείνη, μειδιῶσα ἐν μέσῳ τῶν τόσων δακρύων της.

— "Ο σουλτάνος ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ τῶν δύο τὰς τύχας.

— "Ω! Θεέ μου!

— Τρέμεις;...

— "Α, ὅχι δι' ἐμέ.

— Καὶ ἔχεις δίκαιον, Κιμιλέ· εἰς τὸν Ἀλκενδὴν ἀξίζει ἐν μάθημα.

— Μὲ ἀγαπᾷ τόσο! ἐψιθύρισε ἡ νεανίς.

— Εἶνε τοῦτο δικαιοδοσία;

— Δι' ἐμὲ ἐτόλμησε τὰ πάντα.

— Ἀλλὰ τὸν ἀγαπᾷς ἐπίσης;

— "Ω, περισσότερον τῆς ζωῆς μου.

— "Ε λοιπόν, εἶπεν ὁ Γεώργιος, προσπαθὼν νὰ νικήσῃ τὰ πολεμοῦντα τὴν ἀπόφασίν του πολλὰ καὶ ἀντιθετὰ αἰσθηματικὰ, ἐμπιστεύθητι εἰς ἐμέ, φίλη μου. Μὴ γένοιτο ν' ἀποσπάσω ἐγὼ διὰ τῆς βίας, ὅ,τι ἤθελον νὰ χρεωστῶ εἰς τὸν ἔρωτά. Μὴ φοβοῦ· εἰς μίαν στιγμὴν θὰ ἦμαι πλησίον τοῦ Ροκνεδδίν, καὶ ἐλπίζω νὰ σοὶ φέρω αὐτὸς ἐγὼ εὐτυχίαν ἀπάντησιν.

"Εκείνη τὸν νύχαισθησε μετὰ ταραχῆς, οὗτος δὲ ἔδραμεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ σουλτάνου. Δὲν εἶχε πλέον τὸν παραμικρὸν δισταγμόν. Λησμονῶν τὴν τραυματισθεῖσαν φιλαυτίαν του, ἤθελε νὰ σώσῃ τὴν Κιμιλέ καὶ ν' ἀποδώσῃ αὐτὴν εἰς τὸν ἔραστήν της. "Η τοιαύτη γενναϊότης ἦτο σύμφανος μετὰ τὸν ἱπποτικὸν χαρακτήρα του, καὶ διὰ τοῦτο συνηγόρησε μετὰ ζήλου ὑπὲρ τῶν δύο ἐραστῶν, ἅμα ἐμφανισθεὶς ἐνώπιον τοῦ σουλτάνου.

"Ο Ροκνεδδίν ἐπέμενεν ἀρνούμενος. Δὲν ἐνόει πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐγκαταλίπῃ ὁ Γεώργιος γυναῖκα τόσον ὥραϊαν καὶ θελξικάρδιον. Τοῦτο ἐφαίνετο ἡρώϊσμός εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, μετὰ τὴν διαγωγὴν μάλιστα τοῦ Ἀλκενδῆ. Αἱ ὕβρεις ἐν Περσίᾳ δὲν λησμονοῦνται τόσον εὐκολα, καὶ ὁ σουλτάνος ἐφαίνετο καθ' ὑπερβολὴν ὀργισμένος κατὰ τοῦ Ἀλκενδῆ.

"Εν τούτοις, εἰς σουλτάνος, ὅστις καυχᾶται ἐπὶ σωφροσύνη καὶ συνέσει, δὲν ὑπολείπεται ἄλλου ὡς πρὸς τὴν γενναϊότητα. "Ο Ροκνεδδίν ἠθέλησε νὰ κάμῃ τοῦλάχιστον πασιδῆλον, ὅτι ἔχει τὴν ψυχὴν τόσον εὐγενῆ, ὅσον καὶ εἰς ἀπλοῦς ζωγράφος, καὶ οὕτως ἐσυγχώρησεν ἐπὶ τέλους τοὺς δύο ἐραστὰς.

"Η Κιμιλέ καὶ ὁ Ἀλκενδῆς ἀνεχώρησαν εὐτυχεῖς καὶ μεθύσκοντες ἐξ ἔρωτος καὶ ἐγνώμοσύνης. "Ο δὲ Γεώργιος ἐπανελάβε μετὰ πλειοτέρας ζήλου τὸ ἔργον του.

"Επὶ τέσσαρα σχεδὸν ἔτη εἰργάσθη, καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ὀλίγον χρονικὸν διάστημα.

"Αλλ' ὁ Γεώργιος δὲν ἔπραξε τίποτε ἄλλο;

"Η ἱστορία δὲν τὸ λέγει ἀκριβῶς... "Η Κιμιλέ δὲν ἦτο ἡ μόνη ὥραϊα γυνή, ἥτις περιεκλείετο εἰς τὸ σεράγιον· χάρις δὲ εἰς τὸν Ἀλκενδὴν, ὁ νέος ζωγράφος ἐγνώριζεν ἤδη τὴν τέχνην τοῦ νὰ συνθέτῃ ἀνθοδέσμας.

Δὲν γνωρίζομέν τι πλειότερον.

Κακὸν νὰ πάθῃ ποὺ κακοβάλλῃ!

ΤΕΛΟΣ

Τὰ κατωτέρω νεώτατα μυθιστορήματα ἀποστέλλονται ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν ὑπὸ τὰς κατωτέρω τιμὰς. — Ἐπίσης ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς ὅποιοιδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἰτήσις νὰ συνοδεύηται μετὰ τὸ ἀντίτιμον τοῦ παραγγελλομένου βιβλίου.

Αἱ Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμῶν, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — "Η Ἑλμά, ἥτοι σκηνὰ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' 23 εἰκόνας δρ. 5.50 — "Η Τιμωρία Βαλεντίνης Σαβράν δρ. 2.50 — Εἰς Χειμῶν ἐντὸς τῶν Πολικῶν Πάγων, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 1.10 — "Η Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσὼν δὲ Τερσίλ, δρ. 2.20 — "Η Ἀμαζία Ἀρήμους 43, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 4.11 — Ἐξ μολογγίσις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20 — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιστῆρας δρ. 1.10 — "Η Νέα Ἑλληνίς, ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, δρ. 1.10 — Ἀφρικὴ, ἡ πέντε ἐν ἀεροστάτῳ ἐξδομάδες, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, μετ' εἰκόνων δρ. 3.20 — "Η Κλεανθή, διήγημα Γ. Π. Ὑπερίδου δρ. 1.10 — "Η Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 2.20 — Τὰ Δράγματα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, κοινωνικὸν μυθιστόρημα Κ. Ρουσσουπόλου δρ. 5.50 — "Η Κόμησσα Παυλίνα δρ. 6.50 — Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνι (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτζῆδου (ἐκδόσις Β') δρ. 4.20 — "Ο Καμπούρης τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 1.70 — "Η Ἀρτοπώλις, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 2) δρ. 5.50 — Τὸ Ἀκρον τοῦ Ὠτῆ, ὑπὸ Α. δὲ Κοντρεκούρ (τόμοι 3) δρ. 5.50 — Τὰ ἔνθα ἐνὸς Κακοεργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — "Η Σόνια δρ. 2.20 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων δρ. 1.70 — "Ο Ἰωάννης ἀνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — "Η Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Τὸ Παῖδι τοῦ Προαστείου, ὑπὸ Αἰμιλίου Ρισβούργ (τόμοι 2) δρ. 5.20 — "Η Μικροῦλα, ὑπὸ Αἰμιλίου Ρισβούργ (τόμοι 3) δρ. 6.50 — Περιπέτεια ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30 — "Ο Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, μετάφρασις Ν. Δραγοῦμη δρ. 7.50 — "Ο Μαῦρος Πειρατής, μετὰ πολλῶν εἰκόνων δρ. 4.50 — "Η Λήσταιρος Γυνὴ δρ. 4.50 — "Η Κόρη μετ' 3 μεσορῶσταν, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 1.70 — Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 4.30 — Μετὰ εἰκόνας ἑτῆ (Συνέχεια Τριῶν Σωματοφυλάκων) δρ. 5.30 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Συζυγικοῦ Ἐρωτος (ἐκδόσις Β') δρ. 1.70 — Οἱ Νατσαῖοι, ὑπὸ Σατωβριάν, μετάφρασις Κ. Ι. Δραγοῦμη δρ. 3.70 — Χαρικλῆς, εἰκόνες ἀρχαίων ἐλληνικῶν ἡρώων καὶ ἐθῶν, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, μετάφρασις Α. Σταυρίδου δρ. 2.20 — Τὸ Ὑπόγειον, ἡ αἰ Δύο Ἀδελφαί, ἡθικὸν διήγημα δρ. 1.30 — "Η Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφία (τόμοι 2) δρ. 2.20 — "Ο Λυκογιάννης (τόμοι 4) δρ. 5.30 — "Η Μαλβίνα δρ. 1.60 — Δὸν Κιχώτης, μετάφρασις Ι. Ἰσδ. Σκυλίτσου, μετὰ 13 εἰκονογραφῶν δρ. 5.30 — Αἱ Τραγωδίαι τῶν Παρισίων, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 9) δρ. 4.11 — "Η Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ "Ερως ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 6.50 — Ἀπομνημονεύματα Ἐνὸς Δουτυροῦς, ἥτοι Βίος τῶν Νόθων Τέκνων, μυθιστορία ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου (τόμοι 4) δρ. 16 — "Ο Ἰατρός τῶν Τρελλῶν (τόμοι 6) δρ. 9 — "Ο Πόλεμος τῶν Γυναικῶν δρ. 2.20 — Νανὰ, ὑπὸ Αἰμιλίου Ζολά δρ. 5.50 — Τὰ Ἐγκλήματα καὶ τὰ Ὅργια τῶν Παπῶν (τόμοι 2) μετάφρασις ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ δρ. 4.40 — "Ο Ἀσκάσιος, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 7.30 — Διηγλήματα, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλη (τόμοι 2) δρ. 6.40 — "Η Μηνοστὴ τοῦ Λάμερμα, ὑπὸ Οὐάλλτερ Σκῶττ δρ. 3.70 — Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι, ἡ ὁ Μηδενιστῆς ἐν Ρωσίᾳ (τόμοι 2) δρ. 3.30 — Ρέννης, ὁ τελευταῖος τῶν Ρωμαίων δημάρχων, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ν. Δραγοῦμη δρ. 3.30 — Βαλεντίνη, ὑπὸ Γεωργίας Σένδης, μετάφρασις Ἀγγέλου Βλάχου δρ. 4.30 — Οἱ Ἐργάται τῆς Θαλάσσης, ὑπὸ Βίκτορος Οὐγγώ, μετάφρασις Γ. Α. Σκαλίδου δρ. 4.30 — "Η Γυνὴ μετὰ τὸ Βελούδιον Περιδέραιον, ὑπὸ Α. Δουμά δρ. 2.70 — Τὸ Φρούριον Σωμὼν δρ. 2.70.